

Sygn. akt IV Pa 9/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Katarzyna Antoniak (spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Wojtczuk

SO Jacek Witkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa H. P.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 grudnia 2016r. sygn. akt IV P 457/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. na rzecz H. P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

E. W. K. A.J. W.

Sygn. akt: IV Pa 9/17 **UZASADNIENIE**

Wyrokiem z 12 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Siedlcach przywrócił powódkę H. P. do pracy w pozwanym Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S. oraz zasądził do pozwanego na rzecz powódki kwotę 60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 448,58 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie powyższe było wynikiem następujących ustaleń i rozważań Sądu Rejonowego:

W pozwie z 21 czerwca 2013r. skierowanym przeciwko pozwanemu Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. powódka H. P., reprezentowana przez pełnomocnika, domagała się przywrócenia do pracy u pozwanego na poprzednio zajmowanym stanowisku oraz zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 14 czerwca 2013r. powódka otrzymała oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę na czas nieokreślony z 9 marca 1979r. bez

wypowiedzenia. Jako podstawę swej decyzji pracodawca wskazał art.53§1 pkt 1 lit. b kp oraz fakt, że choroba powódki trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego. Zdaniem powódki wskazana przyczyna jest nieprawdziwa, a rozwiązanie umowy wadliwe. Pozwany oparł się na stanowisku ZUS, z którego wynika, że powódka wyczerpała okres zasiłku chorobowego z dniem 10 maja 2013r. Stanowisko to jest błędne, gdyż powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim jedynie do 2 maja 2013r. Stan zdrowia powódki po leczeniu neurologicznym i rehabilitacyjnym uległ poprawie w stopniu pozwalającym na powrót do pracy od 3 maja 2014 r. Zaświadczenie o tej treści wydał lekarz prowadzący, a powódka poinformowała o tym ZUS. Sam pracodawca traktował powódkę jako zdolną do pracy, bowiem skierował ją na badania lekarskie po odzyskaniu zdolności o pracy i wręczył skierowanie. Oświadczenie pracodawcy zostało doręczone powódce z uchybieniem 30-dniowego terminu liczonego od dnia powzięcia wiadomości przez pozwanego o zaistnieniu przesłanki z art.53 kp.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa na koszt stron powodowej. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że z powódką rozwiązano stosunek pracy w trybie art.53§1 pkt 1b kp z dniem doręczenia listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru pisma, tj. z dniem 14 czerwca 2013r. Błędne jest stanowisko powódki dotyczące liczenia 30 dniowego okresu. Przepis art.53 kp upoważnia pracodawcę do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia w przypadku pracownika długotrwale niezdolnego do pracy i wymaga tylko ustalenia przyczyny nieobecności w pracy pracownika po wyczerpaniu okresu zasiłkowego. Określenie „okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku” ma na celu wyznaczenie maksymalnego czasu, w którym pracodawca nie może rozwiązać umowy z powodu długotrwałej nieobecności w pracy spowodowanej chorobą, a okres ochrony wynosi 182 dni, co wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego. W przedmiotowej sprawie powódka chorowała do 2 maja 2013r. i następnie przynosiła dalsze zwolnienia lekarskie od 6 maja 2013r. do 18 lipca 2013r. Dni 3, 4 i 5 maja 2013r. były dniami wolnymi od pracy. Z powyższego wynika, że po wyczerpaniu okresu zasiłkowego z dniem 10 maja 2013r. powódka nadal była niezdolna do pracy i ta niezdolność trwa nieprzerwanie do 18 lipca 2013r. Po upływie 182 dni zasiłku chorobowego powódka nadal nie była zdolna do pracy i dlatego pozwany rozwiązał umowę o pracę w trybie art.53 kp. Pozwany nie mógł skorzystać z art.229§2 kp i skierować powódki na badanie lekarskie w zakresie zdolności do pracy po wykorzystaniu 182 dni zasiłku chorobowego, skoro powódka dostarczała zwolnienia lekarskie o niezdolności do pracy do 18 lipca 2013r.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka H. P. była zatrudniona w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S. od 10 marca 1979r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony jako pielęgniarka w pełnym wymiarze czasu pracy. Powódka ma ustalone prawo do emerytury decyzją organu rentowego z 28 listopada 2008r. Powódka miała orzeczoną niezdolność do pracy od 26 sierpnia 2012r. do 20 września 2012r., od 16 października 2012r. do 14 listopada 2012r. i od 7 grudnia 2012r. do 2 maja 2013r. W tym okresie otrzymała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy oraz zasiłek chorobowy. Następnie pracownica otrzymała kolejne zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy w okresie od 6 maja 2013r. do 18 października 2013r.

Pozwany wypłacił powódce wynagrodzenie za czas choroby za okres od 26 sierpnia 2012r. do 8 września 2012r. i od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r. oraz zasiłek chorobowy za okres od 9 września 2012r. do 20 września 2012r., od 16 października 2012r. do 14 listopada 2012r. i od 7 grudnia 2012r. do 2 maja 2013r.

W piśmie z 23 maja 2013r. organ rentowy wyjaśnił pracodawcy, że okres zasiłkowy należy liczyć od 16 października 2012r. do 14 listopada 2012r., od 7 grudnia 2012r. do 2 maja 2013r. i od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r., okres zasiłkowy zakończył się w dniu 10 maja 2013r., a w okresie od 3 maja 2013 r. do 5 maja 2013r. pracownica nie odzyskała zdolności do pracy z powodu choroby trwającej do 2 maja 2013r.

W dniu 14 czerwca 2013r. powódka otrzymała rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako podstawę prawną swojej decyzji pozwany wskazał art.53§1 pkt 1 lit. b kp, a jako przyczynę swej decyzji podał, że choroba pracownicy trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Posiadając ustalone prawo do emerytury decyzją z 28 listopada 2008r. pracownica nie ma prawa do pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzja w zakresie ustalenia łącznego okresu pobierania wynagrodzenia za czas choroby zasiłku chorobowego jest zgodna ze stanowiskiem ZUS o wyczerpaniu okresu zasiłkowego z dniem 10 maja 2015 r.

W wyniku korespondencji z lekarzem neurologiem K. K. leczącą powódkę organ rentowy zmienił stanowisko określone w w/w piśmie z 23 maja 2013r. i pismem z 8 lipca 2013r. poinformował pozwanego, że należy otworzyć nowy okres zasiłkowy od 6 maja 2013 r.

Decyzją z 20 grudnia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił powódce okres zasiłkowy od 16 października 2012r. do 14 listopada 2012r., od 7 grudnia 2012r. do 2 maja 2013r. i od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r.

Prawomocnym wyrokiem z 7 sierpnia 2015r. tut. Sąd zmienił decyzję z 20 grudnia 2013r. w ten sposób, że z ustalonego okresu zasiłkowego powódki od 16 października 2012r. do 14 listopada 2012r., od 7 grudnia 2012r. do 2 maja 2013r. i od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r. wyeliminował okres od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r.

Aktualnie powódka jest zdolna do pracy na stanowisku pielęgniarki.

W takim stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że roszczenie powódki okazało się uzasadnione. Wskazał, że zgodnie z art.53§1 kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia:

jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa:

- a) dłużej niż 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy,
- b) dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy z innych przyczyn niż wymienione w pkt 1, trwającej dłużej niż 1 miesiąc.

W myśl §2-5 rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić w razie nieobecności pracownika w pracy z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem - w okresie pobierania z tego tytułu zasiłku, a w przypadku odosobnienia pracownika ze względu na chorobę zakaźną - w okresie pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. Przepisy [art.36§11](#) i [art.52§3](#) stosuje się odpowiednio. Pracodawca powinien w miarę możliwości ponownie zatrudnić pracownika, który w okresie 6 miesięcy od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, z przyczyn wymienionych w §1 i 2, zgłosi swój powrót do pracy niezwłocznie po ustaniu tych przyczyn.

W przepisie art.53 kp ustalone zostały okresy ochronne dla pracowników niezdolnych do pracy. Ochronę trwałości stosunku pracy usprawiedliwia wyłącznie korzystanie przez pracownika niezdolnego do pracy z wynagrodzenia za pracę, a następnie z zasiłku chorobowego. Przez użyte w art.53§1 pkt 1 lit. b kp wyrażenie „w okresie pobierania zasiłku” należy rozumieć okres faktycznego wypłacania pracownikowi zasiłku chorobowego, chyba że okaże się, iż zasiłek był świadczeniem nienależnym. Dopóki pracownik pobiera zasiłek chorobowy wypłacany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, dopóty pracodawca nie może z nim rozwiązać umowy o pracę na podstawie art.53 kp. Sąd pracy, rozpoznający powództwo pracownika o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art.53§1 pkt 1 lit. b kp, powinien – w celu dokonania oceny, czy faktycznie pobierany przez pracownika zasiłek choroby przysługiwał, jeżeli organ rentowy nie wydał w tym zakresie decyzji – wyznaczyć stronom termin do złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, a po jego złożeniu zawiesić postępowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2008r., I PK 60/08, OSNP 2010, Nr 7–8, poz. 87). Co do ustalenia prawa pracownika do zasiłku chorobowego, sąd pracy jest związany decyzją ZUS (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 28 sierpnia 1975 r., I PZP 31/75, OSN 1976, Nr 4, poz. 83) i nie może dokonywać samodzielnych ustaleń.

Sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie bezsporne było, że powódka była zatrudniona u pozwanego co najmniej 6 miesięcy, co oznacza, że w jej przypadku okres ochronny był równy łącznemu okresowi pobierania wynagrodzenia z tytułu choroby i zasiłku chorobowego oraz co do zasady pobierania świadczenia rehabilitacyjnego

przez pierwsze 3 miesiące. Ponieważ powódka od 2008r. ma przyznane prawo do emerytury, to zgodnie z art.18 ust.7 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 372) nie przysługuje jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. W takim przypadku okres ochronny był równy jedynie łącznemu okresowi pobierania wynagrodzenia z tytułu choroby i zasiłku chorobowego.

W ocenie Sądu Rejonowego kwestią sporną okazało się zagadnienie liczenia okresu ochronnego w postaci czasu trwania zasiłku chorobowego. W tym zakresie w związku z wyżej przytoczonymi wskazówkami Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy oparł się na treści decyzji organu rentowego w sprawie ustalenia okresu zasiłkowego. Przypomniał, że decyzją z 20 grudnia 2013r. organ rentowy ustalił powódce okres zasiłkowy od 16 października 2012r. do 14 listopada 2012r., od 7 grudnia 2012r. do 2 maja 2013r. i od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r. W wyniku odwołania powódki od powyższego orzeczenia tut. Sąd w sprawie sygn. akt IV U 50/14 zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że z ustalonego okresu zasiłkowego wyeliminował okres od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r. W wyniku apelacji m.in. pozwanego od powyższego orzeczenia Sąd drugiej instancji w sprawie o sygnaturze akt IV Ua 36/15 oddalił wniesiony środek zaskarżenia. Powyższe ustalenia spowodowały, że od 6 maja 2013r. otworzył się dla powódki nowy okres zasiłkowy. Podkreślił to również Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazując, że od 6 maja 2013r. niezdolność do pracy u powódki powstała z powodu zaburzeń adaptacyjnych, dlatego też okres tej niezdolności nie może być zaliczony do okresu zasiłkowego spowodowanego niezdolnością do pracy z powodu schorzeń neurologicznych i w związku z tym zasadne było wyeliminowanie z ustalonego okresu zasiłkowego okresu od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r.

W przedmiotowej sprawie powódka otrzymała rozwiązanie umowy o pracę w dniu 14 czerwca 2013r. Łączny okres pobierania wynagrodzenia z tytułu choroby i zasiłku chorobowego rozpoczął się od 6 maja 2013r. i bez wątplenia na datę 14 czerwca 2013r. jeszcze się nie zakończył, co uprawniałoby pozwanego do skorzystania z możliwości rozwiązania umowy o pracę z powódką przewidzianej przez art.53 kp. Pozwany winien wypłacić powódce wynagrodzenie za czas choroby od 6 maja 2013r. do 19 maja 2013r., a od 20 maja 2013r. do 14 czerwca 2013r. zasiłek chorobowy za 26 dni. W tych okolicznościach decyzja pozwanego z 14 czerwca 2013r. o rozwiązaniu umowy o pracę okazała się wadliwa, a roszczenie powódki o przywrócenie do pracy, oparte na treści art.56§1 kp zasługiwało na uwzględnienie.

Na marginesie Sąd Rejonowy podniósł, że bez znaczenia okazała się okoliczność, że powódka nie przedstawiła zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy w związku z ustaniem niezdolności do pracy. Przedmiotem oceny Sądu była bowiem zgodność z przepisami decyzji pracodawcy w dacie jej wręczenia powódce. Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe rozwiązanie umowy o pracę naruszyło przepisy z uwagi na niezachowanie przez pracodawcę okresu ochronnego pracownika.

Kolejną kwestią sporną okazało się w ocenie Sądu pierwszej instancji zagadnienie, czy możliwe i celowe jest przywracanie powódki do pracy u pozwanego (art.56§1 kp w zw. z art.45§2 kp) z uwagi na brak aktualnego orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku.

W celu ustalenia tej okoliczności Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu medycyny pracy. W sporządzonej opinii biegła wskazała, że brak jest przeciwwskazań do tego, aby powódka mogła wykonywać pracę i brak jest przeszkód, aby mogła wrócić na zajmowane dotychczas stanowisko. W ocenie biegłej samo stwierdzenie zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych nie stanowi przeciwwskazania do podjęcia pracy.

Po zapoznaniu się z uwagami pełnomocnika pozwanego oraz dodatkową dokumentacją medyczną biegła podtrzymała stanowisko odnośnie braku przeciwwskazań do wykonywania przez powódkę pracy na stanowisku pielęgniarki, które zapadło po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz przeprowadzeniu badania powódki w dniu 18 lipca 2016r. Biegła podkreśliła, że leczenie powódki, przyjmowanie przez nią leków i zabiegi fizjoterapeutyczne w tym przypadku nie stanowią przeciwwskazań do pracy powódki na zajmowanym dotychczas stanowisku. Sąd Rejonowy stwierdził, że nie ma podstaw do kwestionowania powyższych opinii. Sporządzone zostały bowiem przez osobę odznaczającą się fachową wiedzą medyczną, są jasne, logicznie i przekonująco uzasadnione. Pozwany skutecznie nie podważył ich treści.

Sąd Rejonowy przypomniał, że ocena, czy przywrócenie pracownika do pracy jest niemożliwe lub niecelowe (art.45§2 kp), powinna być dokonana według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy - art.316§1 kpc (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 25 stycznia 2001r., w sprawie I PKN 206/00, OSNP 2002/19/460). W związku z tym kwestią sporną nie mogło być zagadnienie zdolności powódki do pracy w 2013r., a jedynie w roku, w który zapadł wyrok przywracający powódkę do pracy.

Mając na uwadze powyższe argumenty na podstawie art.56§1 kp Sąd Rejonowy przywrócił powódkę do pracy u pozwanego.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu uregulowaną w art.98§ 1 i 3 kpc, art. 109 kpc oraz §12 ust.2 w zw. z §11 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz.490) w zw. z §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 20 lipca 2015r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2015r. poz. 1078) oraz §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.) Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki 60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz obciążył go kosztami sądowymi, które łącznie wyniosły 448,58 złotych.

Od powyższego wyroku apelację złożył pozwany Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w S. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa materialnego tj. art.53§1 pkt1 lit.b kodeksu pracy przez błędne przyjęcie, że niezdolność powódki do pracy otworzyła od 6 maja 2013r. dla powódki następny, nowy okres zasiłkowy, a więc jednocześnie nowy okres ochronny (poprzedni trwał do 10 maja 2013r.), co pozostaje w sprzeczności z literalnym zapisem art.53§1 pkt1 lit.b kodeksu pracy mówiącym o trwaniu choroby dłużej niż łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku. Okres ten wynosi 182 dni, a zatem jest mowa o jednym okresie ochronnym, a nie o wielości takich okresów i to jeszcze o okresie zasiłkowym otwartym dopiero w wyniku wyroków Sądu Rejonowego w Siedlcach z 7 sierpnia 2015r. i Sądu Okręgowego w Siedlcach z 7 kwietnia 2016r. , uchylających decyzję ZUS O/S. z 20 grudnia 2013r. o odmowie przyznania zasiłku od 10 maja 2013r.,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy ,tj. art.233 kpc i art.328§2 kpc poprzez naruszenie swobodnej oceny dowodów oraz braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz dokonania dowolnej oceny wbrew regułom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, że okres ochronny z art.53§1 pkt1 lit.b kodeksu pracy może być powtarzany bezpośrednio po wyczerpaniu okresu 182 dni nieobecności w pracy z powodu jednej choroby przez dostarczenie następnych zwolnień na druku L4 z tytułu innej choroby, która trwała równolegle jak w niniejszej sprawie, gdyż powódka leczyła się już od 18 grudnia 2012r. w (...) w S., co prowadzi również do naruszenia uprawnienia pracodawcy, gdyż kodeks pracy nie przewiduje takiego wydłużenia okresu ochronnego przez dalsze zwolnienia lekarskie poza przypadkiem wydłużenia okresu zasiłkowego poprzez przyznanie decyzją ZUS świadczenia rehabilitacyjnego, który nie przysługiwał powódce z uwagi na posiadanie przez nią prawa do emerytury.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości na koszt strony powodowej lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Powódka, reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu za drugą instancję, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych (k.290 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela całość ustaleń faktycznych i ocenę prawną przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanego mu naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego.

W tym miejscu jeszcze raz przypomnieć należy, że zgodnie z art.53§1 pkt 1 lit.b kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące, gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy. W sprawie niesporne jest, że w dniu 14 czerwca 2013r. ,tj. w dacie doręczenia powódce pisma o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art.53§1 pkt 1 lit.b kp powódka była niezdolna do pracy z powodu choroby, niemniej zarówno w tej dacie (14 czerwca 2013r.), jak i w dacie 10 maja 2013r., wskazanej przez pracodawcę w piśmie o rozwiązaniu umowy o pracę jako data wyczerpania przez powódkę okresu zasiłkowego, nie upłynął łączny okres pobierania przez powódkę wynagrodzenia i zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy wskutek choroby. Wprawdzie, jak ustalił Sąd Rejonowy, niezdolność powódki do pracy wskutek choroby rozpoczęła się w dniu 26 sierpnia 2012r., ale w w/w przepisie kodeksu pracy ustawodawca dał pracodawcy możliwość rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia w sytuacji, gdy niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Wskazanie w powyższej regulacji na upływ łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego z tytułu choroby jako warunek konieczny do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn niezawinionych przez pracownika, nakazuje sięgnięcie do przepisów ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, który w art.8 stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby – nie dłużej jednak niż przez 182 dni, przy czym w myśl art.9 ust.1 i 2 powyższej ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. W myśl art.12 ust.1 przedmiotowej ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się również okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony zachowuje prawo do wynagrodzenia. Kierując się tymi bezwzględnie obowiązującymi przepisami ustawy z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 14 czerwca 2013r., jak i w dniu 10 maja 2013r. - wbrew twierdzeniom pozwanego - nie upłynął łączny okres pobierania przez ubezpieczoną wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby. Sąd Rejonowy trafnie odwołał się w tym zakresie do ustaleń płynących z prawomocnego wyroku tegoż Sądu wydanego w dniu 7 sierpnia 2015r. w sprawie o sygnaturze akt IV U 50/14, z którego wynika, że do okresu zasiłkowego ustalonego decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z 20 grudnia 2013r., nie wlicza się okresu od 6 maja 2013r. do 10 maja 2013r. W okresie tym ubezpieczona była wprawdzie niezdolna do pracy, ale niezdolność ta spowodowana została inną chorobą (zaburzenia adaptacyjne) niż niezdolność trwająca do 2 maja 2013r. włącznie (schorzenie neurologiczne w obrębie kręgosłupa), przy czym w okresie od 3 do 5 maja 2013r. powódka odzyskała zdolność do pracy. To zaś oznacza, że od 6 maja 2013r. otworzył się dla powódki nowy okres zasiłkowy. Jak wynika z analizy uzasadnienia w/w wyroku Sądu Rejonowego z 7 sierpnia 2015r. przed wydaniem rozstrzygnięcia, Sąd ten przeprowadził postępowanie dowodowe z opinii biegłych lekarzy. Rozstrzygnięcie to zostało przy tym podtrzymane przez Sąd Okręgowy w Siedlcach, który wyrokiem z 7 kwietnia 2016r. oddalił apelację, jakie od wyroku z 7 sierpnia 2015r. wnieśli organ rentowy i Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w S. jako zainteresowany. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z art.365§1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W świetle powyższego bezzasadny jest zarzut apelacyjny pozwanego, jakoby Sąd Rejonowy bezpodstawnie przyjął, że niezdolność powódki do pracy od 6 maja 2013r. otworzyła nowy okres zasiłkowy i tym samym, że w dacie rozwiązania przez pozwanego umowy o pracę z powódką znajdowała się ona w okresie ochronnym. Należy podkreślić, że przepis art.53§1 pkt 1 lit.b kp nie stanowi o jednym (jak twierdzi apelujący), ani o wielości okresów ochronnych, ale po prostu ustanawia okres ochronny, w którym pracodawca nie może rozwiązać z pracownikiem umowy o pracę, przy czym ramy czasowe takiego okresu nakazuje ustalać z uwzględnieniem regulacji zawartych w w/w przepisach ustawy z 25 czerwca 1999r. Tak też

uczynił Sąd Rejonowy i zarzut apelującego jakoby naruszył w tym zakresie przepis prawa materialnego ,tj. art.53§1 pkt 1 lit.b kp jest bezzasadny.

Bezzasadny okazał się również zarzut pozwanego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów postępowania wymienionych w apelacji poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji w sposób wyważony i w zgodzie z zasadami logiki ocenił zebrane w sprawie fakty i zgromadzone dowody. Argumentem za brakiem logicznego rozumowania przez Sąd Rejonowy nie może być twierdzenie pozwanego, że Sąd ten nie uwzględnił faktu, iż leczenie psychiatryczne powódki trwało już od 18 grudnia 2012r., a zatem równoległe z chorobą neurologiczną powódki, która stanowiła przyczynę jej niezdolności do pracy do 2 maja 2013r. Nie ulega bowiem wątpliwości, że sam fakt leczenia schorzenia przewlekłego nie oznacza automatycznie, że schorzenie to powoduje u danej osoby niezdolność do pracy.

Odnosząc się jeszcze do rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego o przywróceniu powódki do pracy, zgodnie z jej roszczeniem zgłoszonym w pozwie, wskazać należy, że rozstrzygnięcie to okazało się w okolicznościach sprawy uzasadnione. W sprawie nie zaistniały bowiem takie okoliczności, które czyniłyby przywrócenie powódki do pracy niemożliwym lub niecelowym - art.56§ 1 i 2 kp w zw. z art.45§2 kp. Stanowisko pracy powódki w dalszym ciągu istnieje. Powódka przez okres niezdolności do pracy, a następnie przez okres trwania procesu nie wykonywała pracy, ale okoliczność ta nie stanowi sama w sobie o niecelowości przywrócenia powódki do pracy. Podkreślić przy tym należy, że biegły z zakresu medycyny pracy w złożonej opinii nie stwierdził u powódki przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez nią pracy na dotychczasowym stanowisku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art.385 kpc apelację pozwanego oddalił.

O kosztach procesu za drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wynikiem sprawy na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc i w zw. z §9 ust.1 pkt 1 i §10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz.1804 ze zm.)